Ч. 169 (13.117). Львів, середа 3. серпня 1932. Оплачено готівкою (Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem). Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 4·00 зол., Чвертьрічно 12·00 „, Піврічно 24·00 „, Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

По німецьких виборах.

Львів, 1. серпня 1932.

Після несподіваного усунення президентом Гінденбургом кабінету Брінінґа, що мав у райхстагу невелику, але все таки таку більшість, з якою міг ще довго вдержатися при кермі державного корабля, прийшло до номінації кабінету фон Папена, який на довіря республиканської більшости рахувати не міг. Серед таких обставин розвязання райхстагу і відклик до виборців стали справою не тільки зрозумілою, але й конечною.

Як і було до передбачення, правиця, себто національні соціялісти у злуці з німецькими націоналами і нім. людовою партією, не здобула більшости і в недільних виборах до райхстаґу, не зважаючи на шалену виборчу аґітацію, що її ведено всіми можливими засобами. Тому, що при теперішніх виборах віддано в цілій Німеччині 36,845.279 важних голосів, новий райхстаг матиме 602 послів (один мандат припадає в Німеччині на 60.000 голосів). Значить: до абсолютної більшости треба 302 послів. А тимчасом усі групи правиці матимуть разом ледви 280 голосів (нац. соціялісти 229, німецькі націонали 37, нім. партія людова 7, дрібні групки 7 мандатів), так, що їм бракуватиме до більшости 22 голосів.

З партій дотеперішньої більшости найбільшу силу мають соціяльні демократи, які здобули 7,951.245 голосів і матимуть 133 мандати (при попередніх виборах 136). Католицьке центрум здобуло 4,568.501 голосів і матиме 76 мандатів (при попередніх виборах 69). Отже язичком у вазі можуть стати комуністи, які зібрали на свої лісти 5,278.400 голосів і матимуть 89 мандатів (при попередніх виборах 78). З інших угрупувань заслуговує на увагу тільки баварська людова партія, що зібрала на свою лісту 1,190.453 голосів і матиме 20 мандатів (при попередніх виборах 19). Усі інші групи і групки, як партія господарська, нім. партія державна (останок нім. демократів), ляндфольк, христ.-суспільна партія, нім. хлопський союз, віртембергський хлопський союз, зібрали від одного до двох мандатів, тому вони без значіння.

З поданого тут короткого перегляду видно, що найбільше зросли в силу національні соціялісти, бо вони скочили зі 110 на 229 мандатів, себто збільшили свій стан посідання на 119 нових мандатів. Зі зростом тим рахувалися всі, що хоч трохи орієнтувалися в німецьких відносинах. Поважно зросли теж у силу комуністи і центрум, підчас коли всі інші політичні угрупування потерпіли менші або більші страти. Найбільші страти виказують: нім. партія людова (стратила 20 мандатів), нім. партія державна (стр. 15 м.), ляндфольк (стр. 15 м.) і христ.-суспільна партія (стр. 12 м.). Соціял-демократи, як сказано вже вище, в загальному зберегли свій стан посідання, бо стратили всього 3 мандати. Це навіть до деякої міри їх успіх, коли зважити, що вони належали до коаліційної більшости і як партія неопозиційна й далека від демагогії не могли мати найменших виглядів побільшити свій стан посідання.

Якже серед тих складних відносин піде дальша праця в нім. райхстаґу? Яка буде його більшість?

У витворених умовинах є в райхстаґу, подібно як і в пруському соймі, комуністи тою групою, яка унеможливлює створення парляментарної більшости. Виходить, що дуже влучно схарактеризував відносини вчорашній „Таймс“: „Це найцікавіші вибори в сучасній історії, але значіння їх дуже релятивне, бо доля уряду зовсім від них не залежить“.

Дотеперішній нім. уряд, можна думати, схоче удержатися при владі як уряд позапарляментарний. Але нема сумніву, що фон Папен буде старатися утворити більшість, до якої увійшлиб нац. соціялісти, нім. націонали і центрум, яке бере участь у працях нім. уряду віддавна і мало своїх представників у 19 кабінетах. Коли судити на основі недавнього виступу в радіо Георга Штрассера, шефа гітлерівської фракції у райхстагу, то нац. соціялісти не є схильні до коаліції з центрум. Зате центрум, коли вносити з останньої передвиборчої промови Брінінґа, було готове піти на співпрацю з Гітлером ще за його правління. Одначе нині Брінінґ не хоче згодитися на диктатуру ніякої партії і поставив урядові доволі тверді умовини за ціну участи в коаліції правиці.

Здається, що фон Папен буде прямувати тепер до заповідженої розбудови конституції в такому напрямі, аби перевести основну зміну устрою. Та зміна дозволить може йому опертися в якійсь формі на обєднаних найсильніших партіях в райхстагу.

Від понеділка 1. ц. м. обовязує в Німеччині декрет президента про 10-денне політичне завішення зброї, що запевнить на короткий час спокій у цілій державі. Одначе непевність щодо дальшої долі Німеччини не перестає непокоїти Европи. І здається, що як довго не прийде до генеральної розправи між гітлерівцями і комуністами, себто до остаточного зломання одних або других, так довго висітиме не тільки над Німеччиною, але й над цілою Европою наче меч Дамокля змора вічних неспокоїв, що можуть легко викликати не то революцію, а навіть світову війну.

Жиди в СРСР і в УСРР.

1. БІЛЬШОВИКИ І ЖИДІВСЬКЕ ПИТАННЯ.

Більшовицький переворот у Росії та звязана з ним довга громадянська війна спричинили цілковиту руїну в промислі, торговлі, рільництві і навіть у ремеслі. Цілі маси людей, що жили з торговлі та промислу опинились без ніяких засобів до життя. Очевидно, що відноситься це не до власників великих промислових підприємств, які виемігрували на захід переважно в початках російської революції, не чекаючи

приходу більшовиків до влади, але передовсім до тих сотень і тисяч фахівців та робітників, що працювали в промислі та в великих торговельних підприємствах. Правда, деякі з них пішли до більшовиків закріплювати диктатуру пролетаріяту, але більшість розбрилась по селах, щоби спасати себе і свої родини, бо в селі все таки можна було і в часах загальної руїни бодай заспокоїти голод.

Всі дрібні торговці і промисловці не могли своєчасно втічи від більшовицького перевороту і їм прийшлося теж переживати страшні наслідки соціяльної революції, зокремаж більшовицького насаджування пролетарської диктатури аж до кінця, тобто до повної ліквідації самих слідів приватного промислу і торговлі, а в чисельних випадках аж до фізичної ліквідації деяких дрібних промисловців та купців.

В особливо важких економічних відносинах найшлося там усе без виїмку жидівське населення, яке жило виключно з дрібної торговлі та дрібного промислу. Більшовицька господарська політика поставила жидівське гетто поза всяку можливість екзистенції. Самозрозуміло, що не беремо тут на увагу тієї невеликої в початках більшовицької революції частини жидів, що працювала в комуністичній партії та займала з того титулу високі та відповідальні становища в державній більшовицькій урядничій і політичній єрархії. Для нас цікаве положення жидівської маси. При цілковитій спершу руїні, а потім націоналізації всього промислу і торговлі, а далі при кооператизації ремесла жидівське населення міст опинилось у безвигляднoму економічному положенні. Воно не мало змоги тікати з міста на село, щоби перетрівати руїну і тому не було в силі протиставитись чорній нужді. Нема сумніву, що були між ним виїмки, які всеж пробивались при допомозі підпольної торговлі чи спекуляції, але таких було дуже мало і вони наражували нераз своє життя. Безвиглядне економічне положення жидівської маси по містах примусило з часом більшовиків узятись поважно за розвязку жидівського питання в межах СРСР. Це не була легка справа, бо скількість жидівського населення в межах СРСР на основі перепису з 1926 р. виявлялась цифрою **два міліони шістьсот тисяч** (2,600.000) **душ.** На нашій українській національній території було перед революцією кругло 800 тисяч душ жидівського населення, а з того 100 тисяч душ займалося шинкарством, 60 тисяч було рабінів і інших, як більшовики кажуть, службовиків культу, а крім того 25 тисяч жебраків. Не забуваймо, що попри названих були ще великі тисячі дрібних купців і купчиків, посередників, лихварів і т. п. Все те опинилось при більшовицькій господарській політиці без засобів до життя.

Тому не дивно, що розвязати складну жидівську проблему в СРСР було важко. Її більшовики не розвязали і досі, але всеж таки роблять у тому напрямі дуже багато, передовсім при допомозі жидівського капіталу зпоза СРСР. І саме на цьому місці хочемо познайомити наших читачів з дотеперішніми підсумками цієї більшовицької акції. Ініціятива до рятування жидівства з економічної руїни вийшла в початках від самих таки жидів. Уже в 1918 р. почали самі жиди в деяких місцевостях, що були під більшовицькою владою, пробувати займатись хліборобством. Таким чином у 1918, 1919 і 1920 рр. почали творитись переважно біля місточок і міст перші жидівські рільні господарства на б. поміщицьких ґрунтах. Багато з них впало жертвою громадської війни, але деякі, особливо на Білорусі, перетрівали і досі. Затяжна громадянська війна довела наприклад, до того, що навіть у старих передвоєнних жидівських кольоніях у полудневій Україні число жидівських рільників упало з 41.258 у 1916 р. до 29.367 у 1920 р. Деякі з тих кольоній, особливо на Херсонщині були цілком зруйновані. Згадане вище стихійне, що так скажемо, поселювання жидів на ріллі близько міст спричинило те, що більшовицький народній комісаріят національностей, на чолі якого стояв тоді Сталін, покликав до життя окремий, собі підлеглий, т. зв. „центральний жидівський комісаріят“ (у 1918 р.), який дістав завдання підготовити практичну розвязку жидівського питання. У травні 1919 р. на основі

Wyciąg z protokułu wspólnego z dnia 15 lipca 1932 r. Sąd okręgowy Wydział VI. 1. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 150 czasopisma pt. „Dilo“ z daty Lwów, dnia 10 lipca 1932 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 459/32 na posiedzeniu niejawnem w dniu 15 lipca 1932 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 9 lipca 1932 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo“ Nr. 150 z daty Lwów, dnia 10 lipca 1932 r. zawierającego w artykule „Poważne memento“ od słów „i sered“ do słów „chresta“, od słów „Nefortunni“ do słów „widhrożuwalasia“ oraz od „Epiłoh“ do słów „nema“ cechy przestępstwa z § 308 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 ok. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu szerzenie ogólnego zaniepokojenia przez tendencyjne i niezgodne z prawdą naświetlenia zajść w powiecie leskim. Według §§ 467, 489. 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: R. Tertil wr. Protokulant: Dr. B. Gleich wr. Za zgodność: starszy sekretarz S. Podhorodecki wr.

праці та фактичного матеріялу названого комісаріяту Центральний Комітет російської комуністичної партії більшовиків рішив приступити негайно до поселювання жидів на ріллі та до енергійної боротьби з антисемітизмом.

Ця постанова Центр. Ком. все одно не причинилась у великій мірі до плянової праці для поселювання жидів на ріллі. А це передовсім тому, що з часом і нова економічна політика спаралізувала в самих жидів охоту до важкої хліборобської праці. Жиди надіялися, що при новій економ. політиці (неп) їх доля поправиться при допомозі приватної торговлі. Одначе вони скоро і грубо завелися. Таким чином кольонізаційна праця велася доривочно і непляново. Тільки незначний відсоток жидів шукав виходу з положення у праці на ріллі. Такі охочі находили підтримку більшовицького державного апарату і оселювалися на б. поміщицьких землях виключно тільки біля міст і містечок. У 1921 р. почало окреме жидівське товариство „Орт“ (організація для поширювання хліборобської і фабричної праці серед жидів) дуже широко закроєну пропаганду серед жидівства за поселюванням на ріллі. Від 1924 р. почався знов великий рух серед жидів за кольонізацією. Дня 25. липня 1924 р. Центр. Вик. Ком. Радянської Білорусі приняв постанову, щоби жидівську кольонізацію на ріллі проводити на таких самих підставах, на яких відбувається кольонізація нежидівського селянського населення. Для переведення цієї постанови покликав до життя окрему комісію. Чотири дні пізніше, бо 29. липня 1924 р. приняв аналогічну постанову і Центр. Викон. Комітет Радянської України. Місяць пізніше, бо 29. серпня 1924 р. президія ЦВКомітету СРСР заініціювала організацію окремої установи для справ жидівської кольонізації при президії т. зв. Ради Національностей у Москві. Ця нова установа дістала назву „Комітет для поселювання жидів на ріллі при Раді Національностей Виконкому СРСР“. У скороченні ця організація зветься „Комзет“ і під такою назвою вона відома в цілому світі. Ця установа повела вже жидівську кольонізацію зорганізовано в дуже широких розмірах передовсім у Білорусі, в Україні та в Криму. „Комзетові“ прийшло в допомогу нове жидівське громадське товариство для справ кольонізації, відоме під назвою „Озет“. Воно мало за завдання підготовити все населення СРСР до більшовицької розвязки жидівського питання. У 1930 р. мало це т-во 300.000 членів. У жовтні 1930 р. „Озет“ злучилося з товариством „Орт“, що мало, як згадано, аналогічні завдання.

Президія Ради Національностей при Викон. Комітеті СРСР приняла 15. грудня 1928 р. постанову, що за десять літ мають у СРСР поселити на ріллі 100.000 родин, при чому 50.000 родин до кінця 1933 р. На ту ціль передбачено 32 міліони карбованців державних грошей.

Кольонізацією жидів у межах СРСР заінтересувалися жиди поза межами СРСР, зокремаж жиди в Америці. У Злучених Державах Півн. Америки повстала окрема організація, відома під назвою „Агроджойнт“, яка розвинула величезну допомогову акцію для жидівської кольонізації в СРСР, зокремаж на Україні. Ця організація допомогала до 1930 р. виключно тільки кольонізації, а потім почала виявляти заінтересування для індустріялізації СРСР, очевидно виключно тільки остільки, оскільки ця індустріялізація дає працю та екзистенцію жидам. Про розміри допомогової акції „Агроджойнту“ нехай говорять самі цифри. І так у 1925 р. „Агроджойнт“ заключив з урядом СРСР договір, на основі якого зобовязався дати на кольонізацію жидів **на Україні і на Кримі три міліони долярів**. До 1928 р. „Агроджойнт“ зложив цих три міліони, при чому кожного року виплачував по міліоні. У 1928 р. заключило це товариство новий договір з більшовицьким урядом, на основі якого має доставити на кольонізацію **десять міліонів долярів** протягом 8 до 10 років. Одначе ці гроші вже не будуть безповоротною допомогою, але позичкою, з якої десять відсотків буде без звороту, а решта буде сплачувана по 17 роках. У 1930 р. „Агроджойнт“ закінчив свою допомогову акцію для кольонізації на Україні.

Крім „Агроджойнту“ є ще інші організації в світі, які підтримують фінансово жидівську кольонізацію в СРСР. До таких належать: „Т-во для жидівської кольонізації“ т. зв. „Іка“ з осідком у Парижі (підтримує передовсім кольонізацію у Криворіжчині та на Запоріжжі); Т-во „Орт“ з осідком у Берліні, що розвиває допомогову акцію для жидівських кольоністів в Одещині, а крім того інтересується передовсім розміщуванням жидів для праці у державних промислових підприємствах. Далі істнують поза межами СРСР т. зв. пролетарські організації для допомоги кольонізації жидів у СРСР. Вони працюють у контакті з більшовицьким „Озетом“, а декуди ведуть свою працю в т. зв. буржуазних країнах просто таки як філії „Озету“. Найбільшим таким товариством є американський „Ікор“ з осідком у Ню-Йорку. Це Т-во підпомагає кольонізацію у Біробейджані (на Далекому Сході). У полудневій Америці веде допомогову акцію „Прокор“ з осідком у Буенос Айрес. Він працює теж для субвенціонування кольонізації у Біробейджані. В липні 1931 р. „Прокор“ розвязала арґентинська влада, але в Урагваю та Бразилії розвиває він свою діяльність далі. У західній Европі істнують філії „Озету“, а саме: в Німеччині, Австрії, Франції, Данії, Лотві, Литві, Швеції та Еспанії. В полудневій Африці розвиває дуже широку допомогову діяльність для жидівської кольонізації в СРСР теж філія „Озет-у“ в Йоганесбургу. Австралія теж не лишилась позаду. І там працює для кольонізації філія „Озету“ з осідком у Мельбурні. Словом жидівську кольонізацію в СРСР субвенціонує жидівство цілого світу.

Про дотеперішні підсумки кольонізації напишемо у чергових статтях.

В. М.

За нагробник Франкові.

Чи є народнім обовязком свідомого українця зложити жертву на памятник Іванові Франкові?

Нема жадного сумніву, що відповідь на це питання у кожного свідомого українця мусить випасти позитивно, а скріпиться по перечитанні оповідання під заголовком „Чума“, написаного поетом ще в 1887 р.

Оповідання це, як один із найліпших творів поета, поміщене в книзі „Пісня і Праця“ з розпродажі якої чистий дохід призначений на памятник Франкові.

Не є моїм наміром переповідати хочби вкоротці зміст цього гарного оповідання. Хто цього оповідання не читав, хай собі його прочитає, — а передовсім раджу перечитати його всім тим, які безчестять память безсмертного творця „Мойсея“, називаючи його безбожником і протестують проти того, щоби йому ставлено памятник.

Одно лише можу сказати, що такого оповідання не міг написати безбожник, але написав його чоловік, якому доля гр. кат. церкви не була байдужою.

Устами героя оповідання старенького священика о. Ч. пароха села Т. бороняться поет перед непрошеними опікунами нашої церкви, а ведений віщим духом висказує свої побоювання за її будучність.

Бо так, а не інакше треба розуміти слова героя оповідання о. Ч. довголітнього пароха села Т. по відвідинах непрошеного гостя, який напихається йому з духовною поміччю.

От що каже цей старий священик: „Находить на нас чорна хмара з заходу, грізна, озброєна просвітою, хитрощами, інтригою, протек-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 3. СЕРПНЯ 1932.

Ю. ЛЕВИНСЬКИЙ.

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

ТАЙНИ АЗІЇ.

Обсервую його уважно. Тепер витягає з кишені газети і розгортає їх на столику. Закриває ними майже ввесь столик, бо японські щоденники обємисті. Ось „Осака Майнічі“, там „Асаші Шімбун“. Скільки разів сидів я над ними, відцифровуючи таємничі значки...

Але чому мій хлопець н ечитає всіх часописів? Його погляд повзе непримітно десь по дорозі від стелі до вікна. Про що думає він?

Краплі дощу стукають дискретно позаду мене об шибку. Чую, як сміється хтось коротко і гамірно. Зір Накамури сходить тепер униз. Коли спочине на мені, промовлять його вуста.

Ніяковію. Накамура має мені щось сказати. Чому японці роблять стільки церемоній для кількох марних слів? Може промовити першим?

Але зір японця минув мої очі, залишив мене і війшов на столик, прикритий газетами. Тепер мій друг, здається, читає... Але ось бере у руки один листок ґазети і подає мені.

— Ви знали його, правда?

Поквапно хапаю передану ґазету. Пробігаю очима високі стовпці японських значків. Задержує мій погляд одна фотографія. А-а!

— Невжеж Акіра?

— Так, це він — говорить спокійно Накамура.

— Що пишуть про нього? — допитую. Шукаю очима відповіди серед стовпців ґазети, але ґусто задруковані кольони стоять тепер передімною непроглядним темним бором; нелегко продиратись крізь нього. Але ось ґушавина проріджується дещо.

— Чи щось кримінального? — питаю несміливо.

Накамура має суворий вираз обличчя. Він показує пальцем наголовок статті.

— Він кинув бомбу на поліційну стежу...

Мовчу. Воджу очима по друкованому папері, але не читаю.

— Яка кара жде його? — питаю ще.

З вуст Накамури тільки одно слово, коротке і пророче:

— Смерть.

— Смерть??

Каплі дощу перестають тепер на мить танцювати на шибці. Чи і вони слухають страшної вістки? Чи завсіди, скрізь, навколо, чують тверлий, металічний звук Накамурового слова і тепер, зняте жахом, чаїться воно у смертельній тиші?

Що таке смерть?

ЕҐЗОТИКА І ХИТРОЩІ.

I.

Коли переношуся сьогодні думками до часів того побуту в японському домі, неодмінно згадую Марінету. Була це особа невисока ростом і незнатна своїм соціяльним становищем, проте у нашому японському середовищі грала вона немаловажну ролю. Перш за все тому, бо була сестрінкою сторожів, значить, складовою частиною механізму нашого дому. Разом з тим була це істота повна щиро жіночих чарів, з гарячими, живими очками і ясним, дзвінким голосочком, гнучка, девятнадцятилітня і приваблива. Нераз крутилася вона по довгих коридорах нашого дому, носила каву хорим або симулянтам. Часом забарилася довше між двома поверхами., біля ліфту, або поміж двома сусідськими кімнатами і тоді дзвенів у шибках нетерпеливо здоровий голос нашої сторожихи:

— Марінето! Де баришся?!

Був це перший алярмовий сиґнал. Коли доходив він до вушок Марінети, наступало кілька головокружних, акробатичних скоків з поверхів униз, після чого все втихало.

Але бувало і таке, що сиґнал немав ніяких наслідків. Тоді ставав посеред коридору сторожів син, здоровезний парубяга і взявшися за боки, сичав:

— Маррр!...

Цей другий сиґнал чули вже всі без вийнятку, не виключаючи глухих від народження, а мав він такі наслідки, що на порозі котрогось покою зявлялася Марінета, лиха і войовничо настроєна і починала зі своїм кузином довгу сварку, що неодмінно починалася від слів:

— Мовчи старий кальошу!

Тут мушу сказати, що наші сторожі заздро оберігали т. н. „невинність“ Марінети, до чого, зрештою, були навіть обовязані правильником студентського дому. Правильник цей, що обовязував скрізь у студентському містечку, забороняв вступу у дім особам жіночого пола. Наш японський дім, замешкалий був у більшості людьми поважними, і з тої рації, і для свого екзотизму, мав деякі привілеї. І так, з часу, коли проф. Іто завів у своїй комнаті щоденні французькі і — хтож сумнівається? — жіночі лекції, дівчата внадились у наші мури і, під претекстом лекції конверсації, відбувався, у дверях покоїв і на сходах правдивий французько-японський кадриль. Проте становище Марінети було настільки окреме, що була вона одинокою молодою дівчиною, що мешкала під одним дахом з нами, правда, під заздрою опікою своєї тітки.

(Продовження буде).

діями і всякими мудрими штуками; а щож ми поставимо супроти неї? Находить велика пошесть, страшна чума, котра може змести нас з лиця землі, як вода злизує намул. А якжеж ми охоронимось від неї, де найдемо на неї лік?... Божа Воля, Його Свята Воля!

По тих словах узяв старець молитвослов, молився горячо і знайшов у молитві потіху, яка його перед висказаним побоюванням успокоїла, а важке враження, викликане непрошеним гостем розвіялося. — Отже автор оповідання вірить у молитву.

А тому, що герой оповідання о. Ч. праведним своїм життям давав своїм парохіянам гарний приклад і довів свою парохію до розквіту, бо за час 40 літ як був у тім селі парохом ніхто з його парохіян не сидів у криміналі, не було корчми, а зате була читальня, всі парохіяни вміли читати і писати, не бачив він потреби користати з духової помочі священика чужого обряду і дипльоматичним способом, а ще й дотепним раз на все позбувся непрошеного гостя.

Це у християнськім дусі написане поетом оповідання є найкращим доказом, що Франко не був знову таким безбожником, яким проголосила його „Нова Зоря" і що кожний українець морально обовязаний причинитися до будови памятника Великому Поетові.

Тому я як віруючий і практикуючий католик складаю на здвигнення памятника Іванові Франкові 25 зол. і звертаюсь до всіх українців, щоби поспішили з жертвами на ту ціль, бо згідно зі словами д-ра Осипа Назарука, сказаними за його „ліпших" часів „ми не всилі оцінити того, що нам дав цей велитень духа, а побачимо велич Його аж тоді, коли Його вже між нами не буде".

Роман Дмоховський,
ем. надр. Суду — кавалер ордену папського:
„Pro Ecclesia et Pontificci".

Дещо про українську політику в Румунії.

МОЖЛИВОСТИ Й ВИГЛЯДИ ПАКТУ УКРАЇНЦІВ З МАДЯРАМИ.

На цю тему поміщена чергова стаття в черновецькому „Часі" (ч. 1098 з 29. м. м.), в якій автор застановляється над можливостями й виглядами виборчого пакту Української Національної Партії з семигородськими мадярами. Вказавши на те, що провід УНП. поповнив великий блуд через те, що не заключив виб. пакту з опозиційною мадярською лістою (якась частина мадярів пішла також з урядовою націонал-царастичною пратією), автор пише далі так:

„Мадярські самостійні лісти зібрали біля себе 143.894 або 4.75 проц. усіх голосів. У трьох повітах, а саме в Чук, Трей Скавне й Одоргей здобули вони абсолютну більшість і дістали по приписам артикулу 91 виборчого закону в Чук 2 із 3 депутатів, у Трей Скавне 2 із 3 депутатів і в Одоргей 3 з 4 мандатів, отже разом 7 депутатів. Окрім цього дістали вони ще 7 депутатів в інших виборчих повітах: у Мурешу, де мадяри зібрали 30 проц. голосів, у Шалажі, де вони дістали 21 проц., у Клюжу, де вони мали 18 проц., у Сату Маре, де було 17 проц., в Турді, де було 16 проц., Тарнава Міка, де було 14 проц. і в Бігорі, де мадяри дістали 14 проц. голосів.

З цих чисел бачимо, що аргумент, неначебто українці не годні осягнути такого проценту голосів, аби попри мадярів і собі вибороти мандати до камери, є нестійний. Це говорилося лише за те, аби конче переперти свою постанову піти за всяку ціну з урядом.

Аджеж і мала дитина вже знає, що УНП. може рахувати в черновецькім повіті найменше на 40 проц. голосів, навіть якби припустити, що буде ще більше відступників, хрунів серед українців, як тепер є. Отже в злуці з мадярами війшоби був депутатом наш кандидат на восьмім місці ще перед першим кандидатом у Мурешi, де було лише 30 проц. голосів.

У сторожинецькім повіті зібрала УНП. й тепер 31.22 проц. голосів. Отже й цей кандидат УНП. був би війшов депутатом ще перед кандидатом у Мурешi.

Те, що мала осягнути УНП. у спілці з урядом, те могла вона легше й без моральної втрати осягнути самостійними лістами. Але на цім не кінець, бо найменше 15 проц. моглаб осягнути самостійна українська ліста ще у виборчих повітах Радівці, Хотин, Білгород і ще більше. В такім разі малаб УНП. у спілці з мадярами навіть 5 або й більше депутатів замість, як тепер, тільки одного. (В дійсности трьох. — Ред. „Діла").

Але можливости самостійних українських виборчих ліст, особливо при сучаснім настрою, могли ще й більше доказати: в черновецькім, а може навіть і в сторожинецькім повіті легко могла бути й більшість голосів, а тоді дісталаб УНП. в черновецькім повіті 4, а в сторожинецькім 2, отже разом 8 депутатів. З Радівцями, Хотином і Білгородом булоб 9 депутатів.

Уже сотий раз чуємо, що провід УНП. вдає, що не розумів, як це то рахує д-р Когут, що УНП. придбала своїм союзом з правительственною партією 193 депутатів. Тепер, коли появилися вже „справжні" числа з виборів, ми можемо докладнісінько сказати проводові УНП., як і скільки прислужилася УНП. при цих виборах національно-хліборобській партії. Отже послухайте! Як яка партія не одержала 40 проц. голосів, то не має вона премії, котра становить половину числа депутатів, яка залишиться після обт[illegible] ня того числа депутатів, які здобули так[illegible] міноритарні лісти, тобто ті, що в державі [illegible] менше як 40 проц. голосів. А національно-[illegible] робська партія, видно, не конче люблена [illegible] жаві, бо дістала разом з усіма націона[illegible] меншостями, котрі або вписані до партії, [illegible] били з нею виборчий пакт, як німці, [illegible] ри і т. д., всього на всього 40.30 проц. [illegible]

Якби владуща партія дістала [illegible] 8549 голосів менше, то малаб була м[illegible] проц. А тільки чейже було українсь[illegible] які через УНП. пішли на правительс[illegible] тію. В цілій державі голосувало 2[illegible] борців.

Усіх депутатів є 387. З того [illegible] 7 мандатів у повітах, де мали аб[illegible] шість голосів. Лишилося до поділу [illegible] Половина з того є 190 мандатів і [illegible] яка припала національно-хлібор[illegible] І не тільки більшість у парламенті [illegible] мунській партії УНП., але й УНП. дала цій [illegible] державну владу в руки.

А за яку ціну? Лише за одні мандати до сенату й до камери й за ціну зіпсуття широких мас.

А що мала би була владуща тепер партія без УНП.? Лише 84 мандатів проти 303, які малаб була опозиція. А тепер 274. Побачимо, скільки панове з проводу У. Н. П. дістануть за ці величезні услуги поличників. За наше жито, мовляв, та ще нас бито".

За океаном.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ НА СВЯТІ ВАШИНҐТОНА В ШИКАҐУ.

Підчас військового здвигу, що відбувся в Шикаґо у днях від 24. червня до 5. липня з нагоди 200-літнього ювилею уродин Вашингтона, поруч з іншими народами брали участь і українці. Український день припадав на неділю 3. липня, але з причини недоброї погоди був перенесений на вівторок, 5. липня. Свято відбулося на „Майдані Жовнірів". Група українських танцюристів виконала добре кілька наших національних танків. Демонстрували прикрашені вози ріжних національностей, а між ними й український досить по мистецьки прибраний, з написом в анґлійській мові „Україна". Впорядчиком української части програми і представником від української кольонії був на святі майор д-р Мирослав Сіменович, що перебував у тому часі при головнім розпорядчику свята, ґенералі Паркері. В цьому дні военним вправам і виступові українців приглядалося понад 50 тисяч глядачів ріжних національностей. Виступ українців із жовто-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 3. СЕРПНЯ 1932.

Я. МАКОВСЬКИЙ. 2)

Листи з Трускавця.

(До пані Л.)

(Продовження.)

Ось оноді, одна така девятьдесятикілева „русалка" наробила в лазничках жахливого вереску, що аж за поліцією хотіли телефонувати, (бо тут на поліцію тепер дуже вразливі), і — „полетіла" до управи, щоби як стій віддалити прислужницю, яка їй приладжувала купіль.

Якаж вина бідної прислужниці? Лікар приписав цій пані купіль на 36°, а вона їй зробила на 36 і пів степенів.

— Якжеж ви, пані, те перевірили? — поспитав управитель, енергійна, розумна і зрівноважена людина.

— Я беру до купелі для контролі свій термометер — верещала спітніла і задихана 90-кілева „русалочка".

— Позвольте поглянути на нього.

Управитель взяв від неї термометер і приложив його до великого, на стіні в канцелярії.

— Прошу, погляньте пані.

Вийняла з торбинки шкла і піднесла до зажмурених поволгастих очей. Аж відскочила.

— Або це правда?! — кликнула. Ваші термометри такі як і ви всі — фальшиві!

І сорчи — як мотор, — вибігла з канцелярії. Її термометер ріжнився від нормального, саме на пів степеня. Ще й управитель „обірвав". Лише махнув рукою. Це приклад подразненої „Нафтусею" істерії.

Та ще небезпечніший випадок скоївся при Марисі. Вже то особлива прикмета всіх Марись, що подразнюють небезпечно підстаркуватих мущин.

І ось такі два „огрядовці", після „Марисі" пішли до парку, її „відходити". Присіли на лавочці. Неподалеку гралася дітвора. Семеро їх або восьмеро, всі в гранатових одінячках, бавилися мячиком і співали.

— **Śliczne dzieciaki, uważa Pan?** — замітив один з них.

— **Właśnie, to samo chciałem Panu powiedzieć. I jak ładnie wyglądają w tych ubrankach.**

— **Pewnie z naszej ochronki...**

— **Prędzej z jakiejś wakacyjnej kolonji, bo pięknie śpiewają.**

Одна дівчинка підбігла до їх лавки за мячиком, що туди покотився.

— **Jak się nazywasz aniołku?** — поспитав її один з них.

— „Марися" — відповіло сміливо дівчатко і виконало зграбненький диг.

— **Marysia; bardzo pięknie,** — і погладив її по головці. — **Cóż wy śpiewacie tak pięknie?**

Дівча защебетало солодко: „І шумить і гуде, дрібний дощик іде, а хтож мене молодую, до домоньку заведе".

Якось я читав, що в одній менажерії, невинна катаринка, що грала на дворі, привела слона до такої скажености, що вирвав ланцюг, яким був припятий і скаженілий пігнав, так, що довзорці ледви його зловили і втихомирили.

Та я не сумніваюсь, а певний, що скаженина того слона невинною катаринкою була менша, як тих двох „огрядовців", коли зачули звук української мови. Забули про свою „Марисю" і мов вкушені гадюкою зірвалися з лавки. Один із них з усієї сили копнув ногою діточий мячик, що ледви не перевернувся.

— **Co za bezecność! Czy słyszał Pan coś podobnego?! W polskiem państwie..**

— **I tu, publicznie, w polskim zdroju! To nie do przebaczenia zarządowi.**

І розбішені, колихаючись на боки як той менажерійний слоп, погицали долів.

Треба бути справедливим: має і управа чимало жури зі своїми „недужими".

Це був пароксизм — один із безнадійної „ультрапсихози".

На ці хвороби „Нафтуся" але ділає. Ліпше — не їхати. Хоча в Трускавці цього року замітна скрізь сильна нервоза. Це, кажуть досі невиясненi марева торічнього нападу на почту і вбивства Голувка.

Через те і я не мав великої охоти. Їхати цього року сюди, навіть на „бор", бо нервоза, — це хороба масова. Охоплює всіх, хто лиш в її обсяні найдеться; навіть таких, що на зовні мають вигляд зовсім нормальних людей. Знаю це з досвіду, от хочби з останнього часу в Ліська; чи там: „Леска", бо від року нема вже давнього „Ліська", а новітне „Леско". Доказ, що чейже над чимось путнім радить повітовий Виділ у Ліську.

Коли одного разу вечором счинилася в Ліську через дівчат мала буча між „цивілістами" і „військовими", затихомирена — до речі — за одної години, то ціле наше спокійніське містечко не спало тієї ночі до самого ранку. З подушками, з перинами, — вже менш про життя — люди по місті вганяли цілу ніч. Така всіх охопила нервоза і паніка!

Тому перебувши її сяк-так щасливо, я другого дня вирішив аби-що їхати до Трускавця. Міркую: у Трускавці безпечніше ніж тут. Почту, після торічнього нападу, пильнують; а про якогось другого Голувка, не чувати. Зрештою, хтось нападатиме, коли ще тамтих не випустили з тюрми.

(Продовження буде.)

праі
саріч;м прапором публика витала грімкими оплес-
стичня.
негайнІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ ІВАН
енергіДЗЯДИК ЗАДЕРЖАВ ЧЕМПІОНСТВО.

Ця ; Філядельфії відбулися змагання між
тиннадами легкої ваги Іваном Дзядиком і Тоні
поселюнері. Перемогу добув Дзядик і задержав
тому, щотво середньої ваги, яке він торік добув від
спараліжері, а яке тепер Канцонері хотів від нього
хліборобс
новій еко

ся при доТАМ БЕЗРОБІТНІ УКРАЇНЦІ.

ни скоро імо в „Америці": Американський уряд
ізапійна пмериканському Червоному Хрестові
Тільки незні бушлів пшениці для безробітних. Ту
ду з положекололи і роздали муку в 25-фунтових
холили підтрбагатьох містах Америки. Досі розда-
апарату і осеже вся мука, лишилось її дуже мало.
лях виключно них українців у Філядельфії ще ли-
р. почало окремішків в домі „Провидіння"! Части-
(організація длдали уже в четвер, 14. липня. Ще
фабричної пра якиx 3 або 4 четверги до роздачі
кроену ним. Роздача відбувається лише в четвер
анг"і. до 5. год. пополудні.

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

ЧИ ФРАНКО ПОВИНЕН МАТИ НАГРОБНИК?

Хто каже, що так, нехай пішле жертву до „Централбанку" на вкладку ч. 9003. (чекове конто ч. 143,467; дописати: „На будову нагробника Франка").

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Більшовицька преса про процес Ґорґулова.

Після присуду в парискому процесі вся комуністична преса СРСР принесла ідентичну характеристику цілого процесу проти Горгулова. Видно, що більшовики дали його своїй пресі в формі комунікату. Ця характеристика, яку подаємо далі за харківським „Комуністом" з 29. липня ц. р. виглядає дослівно так:

„Політичне значіння останнього дня суду над Горгуловим характеризується таким: збанкротувала версія про те, що Горгулов радянський агент, версія, що вперше офіційно виявилася в відомому урядовому комунікаті Тардіе, випущеному зараз-же після замаху на Думера; не вдалися спроби затушкувати політичний сенс процесу. Правда, генеральний прокурор Донна-Ґіґ у своїй промові не лишив остаточно цієї версії, сказавши тільки, „більшовизму Горгулова не доведено" і не пробував, одночасно, дезавувати цю версію. Прокурор змушений був так чи так зупинитися на нерозривному політичному звязку акту Горгулова з усією діяльністю білобандитської еміграції.

„Оборона, поставивши собі завдання за всяку ціну довести неосудність Горгулова, використала на це всі засоби. Проте, ці спроби затушкувати політичний бік процесу закінчилися ганебним провалом.

„Підбиваючи підсумки 3. дня суду, слід всеж підкреслити один надзвичайно важливий момент. Як відомо, чимало білобандитів, звязаних з Горгуловим політично, залишено в тіні, в тому числі і „тріюмвірат" зеленої партії — Крючкова, (якого „Аксіон Францез" ще в травні назвала агентом поліції), Аджанова і керівника „Великої Русі" і „Набата" — Яковлева та інш. Всіх цих осіб не викликано до суду і підчас процесу про них згадувалося тільки між іншим. Правда, генеральний прокурор у своїй промові говорив про Яковлева, рекомендуючи до уваги французької поліції не тільки цього субєкта і його газету, але також і передплатників її. Проте, Яковлев перебуває в Парижі, і далі видає свою „газету" і провадить провокаційну антирадянську діяльність".

До того комунікату додали більшовики ще й голос париського комуністичного органу „Люманіте" про цей процес такого змісту:

„Юманіте" вміщує статтю Дарнала про підсумки процесу Горгулова. Дарнал заявляє: „Влада визначила за найзручніше для себе послати свого власного агента й провокатора на гільотину. Не нам шкодувати його. „Юманіте" в своїй кампанії мала дві цілі: 1) довести, що Горгулов — білий, і 2) показати, де перебувають його співучасники. Обидва завдання виконано. Проте, співучасників не займили. Де ці співучасники? Вони на волі. Де вбивці, яких ви хочете вигнати? У Франції. „Набат" і досі виходить, генерал Міллер і далі збирає своїх бандитів і офіцерів генерального штабу, а Яковлев навіть притягає нас до суду. Що це — непослідовність? Ні, це двоедушність. Тимто ми не можемо задоволитися вироком. Пролетаріят примусить притягти до відповідальности, вигнати і засудити ріжних співучасників Горгулова".

—o—

Досить чи ще?

(Кореспонденція з Волині).

I.

Останні роки на Волині були роками надзвичайних експериментів над українським національним організмом. Твердження Ст. Грабського, що українці — неоформлена етнографічна маса, з якої впродовж 10—15 років можна все виліпити, сучасні волинські санатори дуже енергійно та впертo перевірювали на практиці. Ріжниця лише та, що застосували трохи інших метод, ніж радив Грабський.

Сьогодні вже маємо висліди цих ризикових експериментів, які цілковито покриваються з тим, що ми передбачали й заповідали. Але нехай про це кажуть факти й польська преса.

II.

Господарська ділянка, зокрема ділянка рільництва, що затрудняє 90 відс. населення. Висліди експериментів цілком негативні.

Українські господарські організації не мали не лише підтримки, але й простої можливости істнувати. Натомість штучно насаджували „Кулка рольнічі", „Рольніки", „Осади" й інші сільсько-господарські організації.

„Земя Волиньска" про цей експеримент каже в ч. 21: „Незаперечним фактом є нечувано поверхове заінтересування загалу рільників своїми фаховими організаціями, небажання... нести добровільно фінансові тягарі".

„Потвердження цієї тези находимо в діяльности наших **зуніфікованих** сільсько-господарських організацій (підкреслення наше!). Ці організації побудували своє істнування на державних субвенціях. Громадські чинники не робили майже жадних грошевих вкладів. Ці організації були більше урядовою еманацією, ніж громадською".

Чому? Бо, як каже „З. В.":

„Помилкова була підстава, з якої виходили в добі уніфікації, покликуючи до життя **згори** рільничі організації". — „Громадські організації повинні виростати з широкої суспільної підстави, а не можуть бути творені від верхівки до підвалин".

Свята правда, яка в відношенні до українських хліборобських мас була порушувана підчас трьохлітнього експериментування систематично, що тривало до ствердженої „З. В-ою" повної невдачі.

Експеримент накидання українському населенню організацій згори не вдався: маси не пішли, платити не хотіли й субвенції втрачено намарно.

III.

Ось друга ділянка — політична. Експеримент полягав на тому, щоби відтягнути українські селянські маси від українських політичних партій і втягнути їх до згори створеного „Волинського Національного Обєднання" (ВУО).

Про осягнення цього експерименту так говорить (на іншому місці) „Земя Волиньска" (ч. 21) з приводу статті Бохенського в „Часі" про політичні настрої українців, а саме:

„З метою доповнення цієї короткої картини політичного життя українців у Польщі, мусимо ще (чого не зробив п. Бохенський у своїй статті) сказати про діяльність „Укр. Нац. Обеднання", помірковано-націоналістичної політичної української групи на Волині, яка була зорганізована перед кількома роками... Ця група здобуває **де-які** впливи на терені воєвідства особливо серед інтелігенції (урядовців. Ред.). Впливи ВУО на селі (на маси. Ред.) поки-що є **незначні** (підкр. наше), хоч акція в цьому напрямі ведеться **інтензивно**".

Так оцінює політичний експеримент з штучною, створеною згори партією ВУО прихильна до цієї акції „Земя Волиньска", що дуже бажалаб замість українських партій бачити по селах бодай ВУО. Ця оцінка є рівнозначною з повним провалом політичного експерименту — „давати" народові партії згори. Про цей провал, з другого боку, свідчить застрашаючий розвиток на Волині за той час комуно-сельробізму.

IV.

Щодо культурно-освітньої ділянки під кермою згори, то маємо такі висліди цього експерименту. 15 травня „Рідна Хата" в Луцьку відсвяткувала **„трьохлітній (!) ювілей"** свого істнування.

Вона, так само, як і ВУО, притягла силоміць до себе лише частину урядничої інтелігенції по деяких містах. Щодо сіл, то має такі самі досягнення, як і ВУО.

„Укр. Нива" подає, що на терені Волині „Рідна Хата" за час трьох літ спромоглася заснувати аж 2 „просвітянські хати" — одну на Ковельщині й одну на Луччині. І то більше на папері, ніж у дійсности.

Успіх культурно-освітнього експерименту серед українських мас хіба не вимагає пояснень. Зате, як стверджує ПАТ, на Волині страшенно розвинулася продукція самогону.

V.

Ще сумніші експрименти на церковній ділянці. Луцьке Чесно-Хресне Українське Братство, не одержавши статута, одержало комісара і вмирає. Акція розмосковлення церкви припинена й **підмінена** акцією боротьби за соборність. До цієї підміни було покликане т-во ім. Петра Могили, яке повинно було під покришкою замирення москалів з українцями в лоні спільного т-ва спинити українізацію церкви й залишити „статус кво", звернувши увагу і тих і цих на „собор".

У висліді цього експерименту: стримання розмосковлення церкви, але одночасно незадоволення й українців, що домагаються цього розмосковлення, та росіян, що не бажають ослаблення своєї русифікаційної акції. В результаті — невдача: т-во ім. П. Могили є тим самим, чим є і інші т-ва, створені згори, про які каже „Земя Волиньска" — бутафорією певних урядничих кол. Зате безбожництво зросло і вже виступає активно.

Отже трьохлітні уніфікаційні, а в відношенні до інших українських земель — ізоляційні експерименти, як стверджують дані „Укр. Ниви" й потверджує „Земя Волиньска", на Волині провалилися. Льогічним висновком булоб спинення експериментів. Та годі надіятися, щоби льогіка й навіть психольогія, до якої апелює „З. В.", тут щось вдіяли. Можливо, що експерименти будуть продовжуватися. Шкода лише, що їх роблять на живому організмі та з такими тяжкими для нього наслідками.

Senex.

„Ізвестія" про пакт неаґресії

МОСКВА, ПАТ. Офіціяльний орган більшовицького уряду „Ізвестія" радіє, що підписано умову неагресії між Польщею і СРСР та запевняє, що ця умова зміцнює мир на сході Европи, зближуючи обі держави. „Ізвестія" стверджує, що намагання Польщі довести усі західні держави, які сусідують з СРСР до підписання одночасно умови неагресії з СРСР закінчилися невдачею тому, що інтереси балтійських держав є суперечні з інтересами Польщі і Румунії. „Ізвестія", згадуючи, що Польща по парафованню умови ждала на Румунію, аби підписати одночасно умову неагресії, підкреслює, що Румунія не підписала умови за намовою Тардіє, представника військових кругів Франції, домагаючися від СРСР зречення Бесарабії за підписання умови неагресії з СРСР. Далі „Ізвестія" висловлює компліменти під адресою Польщі, кажучи, що Польща воліклася би у хвості Румунії, якби не підписала умови неагресії без Румунії та виявила би, що не веде самостійної своєї закордонної політики. СРСР, запевняє „Ізвестія", не питається за причинами, які штовхають до мирної політики, але зате витає радо кожний такий крок. Саме умова в Рапальо, на думку „Ізвестій", є клясичним взірцем умов СРСР з іншими державами і виявленням згоди співпрацювати з ними, хоч ці держави мають відмінну форму правління. Вкінці „Ізвестія" запевняють, що СРСР змагав довести до мирних відносин з Польщею тому, аби затерти знущання, поневолення і інші злочини царського режиму над польським народом і підкреслити спеціяльну пошану незавсимости Польщі, яка може своєю політикою забезпечити мир на сході Европи. СРСР, мовляв, не винний, що дотепер ще не запанували мирні відносини між обома народами. Тому умова про неагресію хай буде цією основою мирного співжиття. З цієї причини слід теж негайно ратифікувати умову неагресії. Демонструючи свою волю мирного співжиття з СРСР, польський уряд виявить Румунії, що не слід мира уважати предметом торгів.

Після німецьких виборів.

ПАРТІЙНІ МАНДАТИ.

БЕРЛІН, 1. 8. ПАТ. В год. 2.30 в ночі Бюро Вольфа подає такий вислід виборів. На загальне число 36,845.275 голосуючих соціял-демократи одержали 133 мандати, гітлерівці 229, комуністи 88, центр 76, німецькі націонали 37, німецька людова партія 7, господарська партія 2, німецька державна партія 6, баварська людова партія 20, ляндфольк 1, християнсько-національні 6, ляндбунд 2, німецька соціяльна партія 1, національні меншини без мандату.

На основі останніх обчислень новий райхстаг буде складатися із 599 послів.

НОВЕ ОБЧИСЛЕННЯ МАНДАТІВ.

БЕРЛІН, 1. 8. ПАТ. Як стверджує комунікат головного виборчого комісаря на основі звітів із решти виборчих льокалів число відданих голосів побільшилося, наслідком чого число мандатів зросло до 607. З того припадає на соціял-

демократів 133, гітлерівців 230, комуністів разом зі соціялістичною робітничою партією 89, центрум 76, німецьких націоналістів з людовою партією і ландфольком 45, німецька державна партія 4, баварська людова партія 22, християнські суспільники 4, німецька селянська партія 2, ландбунд 2.

ПОЛІТИЧНІ ГОРОСКОПИ.

БЕРЛІН, 1. 8. ПАТ. Вислід виборів до парляменту не був несподіванкою. Загально думано, що ані правиця, ані лівиця не добуде рішучої більшости. Подвоєння числа гітлерівських мандатів було зовсім природне. Невелику втрату потерпіли соціял-демократи. Приріст голосів має центрова листа. Знамение є значне побільшення числа комуністичних мандатів, так що комуністична група щодо чисельности буде в райхстагу на третьому місці.

Політичні кола не передбачують можливости створення підстави для парляментарного уряду. Одинокою можливою коаліцією, що виходила би з укладу партійних сил, був би союз між гітлерівцями при участи баварської людової партії. Чи така коаліція буде можлива, годі тепер передбачити. Покажуть це щойно переговори, які на думку політичних кол розпічнуться в найближчому часі. Оскільки уряд не добуде для себе парляментарних основ, німецький парлямент буде засуджений на безчинність. Політичні кола вказують, що в інтересі теперішнього уряду не була абсолютна перемога правих партій, бо при теперішньому укладі сил уряд зможе лекше переводити свої наміри.

ГОЛОСИ ФРАНЦУСЬКОЇ ПРЕСИ.

ПАРИЖ, 1. 8. ПАТ. Обговорюючи німецькі вибори преса стверджує, що райхстаг буде нездібний створити тривкий уряд, як цього надіявся теперішній уряд. Райхстагові буде прислугувати тільки теоретична влада, а диктатура райхсвери триватиме дальше, бо справжнім переможцем в останніх виборах є генерал Шляйхер. Правицеві часописи вказують, що Німеччина заявила категорично, що не думає відступити від жадних засобів, щоби осягнути ревізію трактату й привернути страчену гегемонію. Остаточно правицева преса закликає Францію ставитися з більшим недовір'ям до Німеччини.

ЖЕРТВИ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ.

БЕРЛІН, 1. 8. ПАТ. Місцева преса подає біланс жертв останньої виборчої кампанії. В часі від 18 червня, від часу заборони носити однострої до дня виборів, себто 31. липня було убитих 130 осіб, ранених коло 2.000.

ОСТАННІ ВІСТИ

У НІМЕЧЧИНІ ЛЛЄТЬСЯ КРОВ.

КЕНІГСБЕРГ, 1. 8. ПАТ. В понеділок 1. серпня ц. р. гітлерівці виконали низку нападів. І так одна гітлерівська боївка вкинула сім вогневих бомб до редакції соціялістичного часопису „Кенігсбергер Фольксцайтунг" і три бомби до редакції демократичного часопису „Кенігсбергер Гартунгше Цайтунг". Опісля гітлерівці тяжко поранили в приватному помешканні редактора „Кенігсбергер Фольксцайтунг" і його дружину. Тяжко поранили теж радника Барфельда і комуністичного радного міста Кенігсбергу Завфа, який помер у шпиталі. Крім того гітлерівці вбили у Кенігсберзі ще двох комуністів і офіцера поліції. Зате комуністи штилетами вбили теж одного гітлерівця.

БЕРЛІН, 1. 7. ПАТ. З приводу кривавих сутичок у Кенігсбергу по місті кружляли поголоски, начебто у Кенігсберзі буде проголошений стан облоги. Ці поголоски заперечено.

Підчас ревізії у комуністичній друкарні, дійшло на вулиці перед друкарнею до бійки між комуністами і гітлерівцями, яку поліція перервала і опісля обсадила друкарню. На чорну лісту гітлерівців втягнено провідників нім. комуністів як Шуца, Германа і Завфа. Покищо поліція арештувала 20 учасників нападів. Нім. міністр внутрішніх справ фон Ґайль передав президентові поліції у Кенігсберзі до його диспозиції усю поліцію Східної Прусії, якщо би поліція у Кенігсберзі не впоралася з боївками. Одночасно на доручення пруського комісаря внутрішніх справ д-ра Брахта стягнено до Кенігсбергу усіх з поліційної школи з Зенсбурга. По вулицях кружляють панцирні авта зі скорострілами. Проте в багатьох склепах вибито шиби.

До кривавих вуличних боїв дійшло теж між гітлерівцями і комуністами у Ляйпцігу, Гамбургу і Кельн. У Ляйпцігу вбито одного комуніста, а кількох гітлерівців тяжко поранено. У Гамбургу підчас вуличних боїв поранено двох поліцаїв, а одного учасника боївки вбито. Крім того у Гамбургу доконано ручними гранатами нападу на мешкальні доми комуністів. У Кельн тяжко поранено підчас кривавих сутичок комуністів. Також у Кельн виконано кілька нападів, у цей спосіб, що зі самоходу падали стріли, а одночасно кидано бомбами на комуністів.

ЛЯЙПЦІГ, 1. 8. ПАТ. Президент поліції у Ляйпцігу припинив аж до відкмику видавання комуністичного щоденника „Саксіше Арбайтер Цайтунг" за вступну статтю, у якій накликувано пролетаріят до революційної боротьби.

ГІТЛЄР НАКЛИКУЄ ДО БОРОТЬБИ.

БЕРЛІН, 1. 8. ПАТ. Гітлер видав дві відозви; одну до своїх прихильників, а другу до штурмових відділів. У відозвах стверджує, що народні соціялісти віднесли при виборах побіду, бо партія народніх соціялістів є тепер найсильнішою у райхстагу. Далі Гітлер накликує до боротьби. Пресове бюро партії народніх соціялістів повідомляє, що вислід недільних виборів задоволив членів партії і тому провід партії радіє, що ніхто в Німеччині не зможе відмовити права гітлерівцям взяти керму державних справ у свої руки. Вкінці стверджує відозва, що партія народніх соціялістів використає свої права тому, що усі зобовязання і потягнення у внутрішній і закордонній політиці виявили небезпеку більшовицького перевороту. Тому необхідний такий німецький уряд, який знайшов би міцну піддержку громадянства.

ІНЦИДЕНТ НІМ. ДИПЛЬОМАТА У ВАРШАВІ.

Зірвання польської хоругви.

ВАРШАВА, 2. 8. ПАТ. В неділю на „свято моря" в Гдині повівали державні хоругви на багатьох домах у Варшаві, а між іншим теж на приватному домі радника нім. посольства у Варшаві фон Рінтелена. Тому радник фон Рінтелен доручив сторожеві дому стягнути хоругов, а коли сторож цього не виконав, тоді стягнула її прислуга радника фон Рінтелена. Але власник камениці казав знову вивісити державну хоругов, а ціла подія відбилася відгомоном аж у польськім міністерстві закордонних справ, яке доручило польському послові у Берліні заложити рішучий протест проти поведінки нім. радника з домаганням, аби нім. уряд перепросив польський уряд. Одночасно польське міністерство закордонних справ поінформувало теж про цей інцидент декана дипльоматичного корпусу у Варшаві.

ВІЙНА БОЛІВІЇ З ПАРАҐВАЄМ.

БУЕНОС АЙРЕС, 1. 8. ПАТ. Посол Параґваю у Буенос Айрес заявив журналістам, що до війни Болівії з Параґваєм дійшло тому, що болівійські війська заатакували параґвайську твердиню.

АНУНЦІОН, 1. 8. ПАТ. Уряд Параґваю звернувся до конґресу з домаганням ухвалити загальну мобілізацію.

ПЕРЕД СТРАЙКОМ МІСЬКИХ СЛУЖБОВИКІВ У ЛЬВОВІ.

Львівський маґістрат виплатив міським службовикам платні за серпень з 10% обнижкою. Тому службовики дуже невдоволені і погрожують страйком. Покищо відбуваються наради між представниками маґістрату і робітничих професійних союзів. Якщо у вівторок на конференції не вдасться поладнати непорозуміння, тоді прийде до загального страйку міських службовиків у Львові.

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Студ. Віктор Лебідь-Юрчик, син б. директора Українського Державного Банку в Київі, що студіював у Високій Технічній Школі в Берліні, помер по довгій і важкій недузі у лічниці Нойкельн дня 27. липня ц. р. Похорони відбулися 30 липня ц. р. В них узяла участь уся українська берлінська громада, якої Покійний був активним членом. Похоронили цього юнака (уродився 18. І. 1909 р.) на чужині, коло Берліна на православному цвинтарі у Теґель. Українська кольонія, зокремаж українське студенство в Берліні, втратило в Покійному одного з найрухливіших та найактивніших членів. В. Й. П.

—o—

НОВИНКИ

— **Приймаю,** як давніше, в моїм заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. **Насс.**

— **Редакційні вісти.** З днем 1. серпня ц. р. обняв після вакаційної перерви провід у Редакції головний редактор нашого щоденника **Василь Мудрий.** Того самого дня вернув з відпустки ред. Ол. Кузьма, а почали відпустку ред. д-р Мих. Рудницький і Ів. Кедрин.

— **Кацапська авантура на Лемківщині.** Москвофільські менери з Криниці пов. Новий Санч уладили перед двома тижнями день „русскої культури" і то у Золоцькому коло Мушини. Зібралася „русская братія" в Криниці й з околиць (між ними адвокати, учителі і т. п.) та з хрестом і орхестрою на переді вирушили до Золоцького, де мали вкопати цей хрест на цвинтарі біля церкви. Це ніби в честь москвофілам, поляглим у Талерґофі. Тому, що це був не якийсь релігійний акт, але очевидний політично-агітаційний блеф, місцевий парох о. Качмар відмовив посвячення і вкопання хреста біля своєї церкви. Тоді демонстранти спровадили із сусіднього Милика православного батюшку, який таки посвятив хрест. І тут почалася властива буча, бо демонстранти під охороною постерунковик, які вже наперед явилися на місци, силою внесли хрест на церковний майдан і вкопали, причому побили одного священика, що є гостем о. Качмара, та кількоро дівчат. Дальший спротив о. Качмара був неможливий, бо постерункові були по стороні демонстрантів. Але на цьому не конець. В ночі на 28 м. м. хтось усунув цей хрест і поліція переводить у Золоцькім арештування. Кацапська рухавка на Лемківщині має дивний характер, коли зважити, що демонстранти дістали від влади дозвіл на похід з музикою, ну і допомогу поліції.

— **Поліція на Личаківському цвинтарі.** В неділю, 31. липня ц. р., в 11 год. передполуднем, на Личаківському цвинтарі у Львові відбувалася збірка на могилі відомого соціялістичного діяча, Миколи Ганкевича, з нагоди першої річниці його смерти. Збірку уладив місцевий комітет української соціял-демократичної партії. Вже на годину перед означеним речинцем, браму цвинтаря обсадила поліція. В часі промови репрезентанта УСДП., п. Порфіра Буняка, мундурова й немундурова поліція безнастанно вешталася по сусідніх могилах. Та найбільш характеристичне для тутешніх відносин буде те, що військова жандармерія на цвинтарній брамі леґітимувала сотника таки польського війська за те, що він товаришив своїй рідні до могили Миколи Ганкевича! Бідний польський сотник попав у халепу за те, що був зріднею на могилі українця!

— **Що це таке?** До нашої Редакції приніс один громадянин образець розпятого Христа з написом: „Ісусе Милятинський, змилосердися над нами", що його якісь делегати церковного комітету з Пакости, мостиського деканату, продають між нашими людьми по 1 зол. на будову церкви в тому селі. На другому боці образка поміщений такий неграмотний напис-печатка: „За Офіродателівъ буде Правітися що року Служба Божа за живих і мертвих. В Церкві Гр. Кат. Пакості". Невже такий неграмотний напис вийшов від комітету будови церкви, в якому мусить засідати і священик?

— **Ржа на пшениці.** У хліборобських кругах викликала велике занепокоєння ржа на пшениці, що появилася наслідком останніх спек. В Ярославщині ржа на протязі 48 годин знищила майже всю пшеницю. Катастрофа ржі найгрізніша в північних воєвідствах, у південно-східних її майже нема. У звязку з тим ціни пшениці підносяться.

— **Обезцінення нового жита.** Перші партії жита з нових жнив появилися вже на ринку, викликуючи спадок цін. Варшавська біржа нотувала минулої суботи 17 зол. за сотнар, познанська 15 зол., в подальших сторонах краю платять на торговицях по 11 до 12 зол. Державні збіжеві заведення вже розпочали на більші розміри інтервенційні закупи. Надіються, що ціна жита буде стабілізована на 15 до 16 зол.

— **Влом до помешкання п. Данила Стецькова.** В неділю, 31. липня ц. р. в передполудневих годинах вломилися невідомі досі злочинці до приватного помешкання відомого нашого цукорника п. Данила Стецькова при вул. св. Николая, розбили залізну касу і забрали з неї всі цінности в грошах, біжутерії та цінних паперах. Шкоди від влому дуже поважні. Цікаве, що від кількох літ це вже мабуть четвертий з черги влом до помешкання п. Стецькова. Видно, що якісь спеціялісти від влому мають п. Стецькова в своїй особливій опіці.

— **Перед приїздом чоловіка.** Марія Підлісна в Скоморові мала недавно дитину, а що її чоловік, який пробуває від кількох літ у Франції, заповів свій приїзд, рішила тієї дитини позбутися. Занесла її до хліва, де пожерли її свині. Однак довідалися про це сусіди й дали знати поліції, яка арештувала Підлісну.

— **В справі трагедії над Серетом.** В Чорткові відбудеться незабаром нова розправа проти тих, що спричинили смерть двох вояків із граничної сторожі, які перед двома роками наслідком авантури в реставрації втопились у Сереті. Найвищий Суд зніс засуд обвинувачених на основі § 87 к. з. Тепер вони будуть відповідати не за злочин, але за проступок з § 335 к. з.

— **Божевільний староста.** Староста в Бжезінах (лодзьке воєвідство) Заборовський зраджував від кількох місяців сильний нервовий розстрій. Недавно він прийшов до бюра і вибив по лици возьного. Опісля накинувся з револьвером у руці на урядників, закидуючи їм зловживання та домагаючись негайно предложення касових рахунків. Тимчасом хтось вирвався з бюра і спровадив військовий відділ, який розброїв збожеволілого старосту, звязав його і відставив до санаторії.

— **Комуністи в семинарії.** В Ловічу поліція арештувала 30 учнів місцевої учительської семинарії за участь в комуністичній організації. Кількох із них приловили в менті, як розліплювали комуністичні відозви. Семинарія в Ловічу була вже від двох років під тайним доглядом поліції.

— **Відкрили „браму пророків".** При земних роботах у Тель-ен-Насгебі в Палестині відкрили стару браму, що була під землею яких 2.600 років. Це т. зв. „брама пророків", при якій пророки, між іншими Ісайя, остерігали жидівський нарід перед нападом асирійців.

— **Відрікаються дітей.** Як повідомляють американські газети, бруклинський відділ Салвейшен Армі (Армії Спасення) закликає громадянство збільшити жертви на діточий шпиталь і приют. Теперішні часи вимагають далеко більшої жертвенности, бо число дітей, яких вдержує ця інституція, збільшилося дуже значно в часі останнього року. Походить це з недостачі праці між пересічним робітничим населенням. Коли родина не має чим виживити малих дітей, удається до добродійних установ з проханням взяти дитину на виживлення. На 2.000 родин, відвіданих представниками Салвейшен Армі, лише одна третина має повне заняття. Біля 42 прц. не має цілком роботи, а яких 25 прц. має частинне заняття. Та найцікавіше поміченя те, що Салвейшен Армі має тепер без порівнання більше підкинених або загублених дітей, ніж в минулому. Виходить, що батьки чи мами з нужди позбуваються свідомо дітей, не могучи дати їм удержання.

— **На ратунок української школи в Бересті.** На українську приватну школу ім. Ол. Стороженка при Т-ві „Просвіта" в Бересті на Поліссі зложили: адміністрація „Народньої Справи", Львів 20 зол., д-р Кушнір Степан, Яворів 5, д-р Дрогомирецький, Рогатин, збірка серед учнів укр. гімназії 19.35, „Дністер", Львів 50, Українська Парляментарна Репрезентація 200, д-р о. Василь Левицький, Перемишль 10, д-р Волод. Бабій, Львів 10, Земельний Банк Гіпотечний, Львів 25, „Народня Торговля" Львів 100, д-р Чубатий Микола, Львів 5 — разом 444 зол. 35 сот. — Подаючи цей виказ, Головна Управа Т-ва „Просвіта" на Поліссі, концесіонер української приватної школи в Бересті, висловлює усім жертводавцям щиру подяку. Зложені пожертви далеко не вистарчають на покриття дефіциту школи й тому щиро закликає українське громадянство до дальших пожертв на ратунок школи. Пожертви можна надсилати на адресу Українського Кооперативного Банку в Бересті н. Б. чеками П. К. О. 63.841.

—o—

Гуцульщина і Покуття — позір!

Свято посвячення домівки „Рідної Школи" в Космачі-Плаюц

відбудеться в неділю, 14. серпня 1932 р. з таким порядком дня:

I. **Год. 9. рано:** Богослуження в місцевій церкві при участи мішаного хору.

II. **Год. 11. передполуднем:** Процесія і похід представників рідношкільних установ, товариств, кооператив і організацій та громадянства місцевого і гостей в супроводі кінних бандерій під звуки дутої орхестри до нововибудованої рідношкільної домівки в Космачі на Плаюці.

III. **Год. 1. пополудні:** Посвячення рідношкільного будинку.

IV. **Год. 2. пополудні:** Святочна Академія на шкільному подвірі з такою програмою: 1) Трембіти сповіщають початок Академії. 2) Отворення Академії. 3) Гимн „Рідної Школи". 4) Привіти делегатів. 5) Хори, декламації і руханкові вправи рідношкільної дітвори. 6) Виступ мішаного хору і орхестри. 7) Закінчення.

V. **Год. 6. пополудні:** Поворот процесії і походу та розвязання походу перед Народним Домом „Гуцульської Спілки" в Космачі.

VI. **Год. 8. вечером:** „Учитель", комедія в 3 діях Івана Франка, театральна вистава в салі читальні „Просвіти".

В часі свята — збірка на „Рідну Школу". Безалькогольний буфет у власному заряді. О численну участь просить **Кружок „Рідної Школи" в Космачі.**

Дня 5-го серпня ц. р. в год. 8 рано відправиться в церкві Усп. Пр. Д. М. (Волоській)

Панахида за бл. п.

БРОНИСЛАВА ЯНІВА

був. директора „Карпатії".

Надзірна Рада і Дирекція Т-ва „Карпатія".

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 1. VIII. 1932. за масло експортове та десерове пріма 2·60 зол., за літру молока 16—17 сот., літру сметани 0·80 зол., копу яєць 3·40—3·60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Вівторок, 2. серпня, год. 8.15 веч. Виступ тенора Марка Віндгайма.

Кіна.

АПОЛЬО: „Погорда смертю" і „Подорож довкола світа".
КАСІНО: „Боюся потовстіти" і „Любов козака".
КОПЕРНИК: „Мешканці моря" і „Заборонена пригода".
АТЛЯНТІК (давніше Леа) нечинне.
МАРУСЕНЬКА: „Мешканці моря" і „Заборонена пригода".
МІРАЖ: „Бастер Кітон проти Чарлі Чапліна".
ОАЗА: „Велика гра".
ПАН: „Розкішна дівчина" і „Майбутність та життя жінки".
ПАЛЯС: „Містірі".
ПАСАЖ: „Зловлена банда" та „Упир в опері".
ПРОМІНЬ: „Романс кадета".
СОНЦЕ: Через ферії нечинне.
СТИЛЕВЕ: „Жінка, що не забуде тебе ніколи" і „Летун".
УТІХА: „Кривава помста".
ХІМЕРА: „Шампанське життя" і „При блеску місяця".

Закордонне радіо.

Середа, 3. серпня 1932.

Ляйпціг (259,3) 12.00, Популярний концерт, 17.00 Легкий концерт, **Міляно** (331,4) 19.05 Легка музика, 20.30 Комедія, **Штрасбург** (345,2) 19.45 Оперетка, 23.00 Камеральна музика, **Штутгарт** (360,6) 10.00 Віолінчеля і фортепян, **Букарешт** (394,2) 20.00 Фортепян, **Стокгольм** (435,4) 22.00 Танкова музика, **Рим** (441,2) 20.45 Опера, **Прага** (509,3) 20.15 Скрипці, **Брюсель** (486,6) 20.15 Скрипці, **Відень** (517,2) 20.00 Концерт, **Рига** (525,4) 17.30 Концерт солістів, **Мінхен** (532,9) 12.00 Концерт, **Будапешт** (550,5- 21.00 Концерт, **Харків** (937,5) 15.15, 20.30 Концерт, 16.10 Сатира, 24.00 Оперова музика, **Осльо** (1083) 20.00 Концерт радіоорхестри, **Берлін** (419) 20.00 Оперетова музика, **Париж** (1724,1) 20.45 Камеральна музика.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 3. серпня 1932.

11.58 Час, 12.10 Пресові вісти, 12.20, 12.45, 15.10, 16.05 Грам. плити, 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господ. комунікат, 15.35, 17.00, 20.00 Трансмісія з Варшави, 15.52, 16.40 Відчит з Вильна, 19.15 Всячина, 19.30 Програма на слідуючий день, 19.45 Добре виховання, 22.50 Ревія.

—o—

Подяка.

Дня 28. липня ц. р. відбулися у Стрию похорони бл. п. **Йосифи з Дутків Коренцевої**, вдови по бл. п. Василеві, директорі шкіл, делегатові учительства і членові виділу Ради Шкільної Окружної в Стрию, що померла там-же у 64. році свого праведного життя.

Осиротена рідня складає при цій сумній нагоді щиру подяку Вп. Духовенству, зокрема о. Миколі Матковському з Дуліб за його справді дуже гарну під кожним оглядом похоронну відправу, о. Маріянові Цурковському з Ланів за самочинне відправлення Св. безкровної Жертви, яку Покійниця так дуже цінувала і любила, о. Михайлові Лащинському за похоронне слово, що в нім підніс незвичайно гарні прикмети серця і християнські чесноти Покійної.

Дякуємо Вп. Паням з Марійського Товариства, що явились громадно на похорони і принесли з Богу милими своїми молитвами і прекрасну китицю квітів на домовину побожної Посестри.

Дякуємо Хвальному Т-ву „Стрийський Боян" за його жалібні хори, як і сокільській орхестрі, що весь час дуже гарно грала і тим дуже причинилася до піднесення величности похоронів.

Не менше щиро дякуємо дорогим Своякам і ближчим і дальшим та Приятелям нашим, що, не зважаючи на зливний дощ, весь час так численно брали участь у тім для нас так дуже дорогім обряді.

Також нехай нам буде вільно на тім місці подякувати всім тим Вп. Знайомим і Сусідам Покійної, що так часто відвідували найдорожчу нашу Покійницю за її життя, а між тими в першій мірі Вп. Приставам — за все Всім і зокрема тут не наведеним щире Спасибіг!

Володимир — брат, Евгенія — сестра, Ольга і Мелянія — синові, Володимир Устіянович і д-р Володимир Калуський — зяті, д-р Стефанія, Анна, Марта, д-р Софія і д-р Богдан Стахевичі, д-р Юліян, Роман, Олександер, Лідія, Ігор — внуки, Ігор, Андрей — правнук, Софія, Денис, Олександер — діти.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Від 1-го серпня „Порадня Матерей" при вул. Ходоровського 15 відчинена після місячної перерви. Щоденно від год. 9—10 приймає ордин. лікар д-р Осип Фідис. 1-1

ЕВГЕНІЯ з РОЖАНКОВСЬКИХ ВЕРГАНОВСЬКА

жінка судді,

упокоїлася в Бозі дня 31. липня 1932.

Похорони відбудуться у второк, 2. серпня 1932 в год. 5. попол. з дому жалоби при вул. Вінкентія Поля 7, на які просять Родину і Знайомих горем прибиті

МУЖ, ДІТИ І ВНУЧКА.

Перші Звичайні Загальні Збори Т-ва українських дозорців і домашньої прислуги „Воля" у Львові відбудуться дня 14. серпня 1932 в годині 3. попол. в салі Т-ва „Зоря" при вул. Вірменській з таким порядком нарад: 1. Відчинення Зборів. 2. Вибір Президії. 3. Відчитання статуту. 4. Висота членської вкладки. 5. Внески й запити. Просимо всіх заінтересованих прибути на Збори для власного добра. — За основників Т-ва „Воля": Іван Жмінковський, Іван Козицький.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

РУТИНОВАНИЙ адвокатський концепієнт шукає заняття від 1. вересня. Зголошення: Д-р Кость Трегяк, Окружний суд, Золочів. 132 1—2

АБСОЛЬВЕНТКА гімн. пошукує від 1. вересня лекцію з нижчих гімназійних клас. Ласкаві зголошення слати на адресу: Савина Козак, учителька в Ремезові, п. Підліски малі коло Львова. 1—1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.